

naturlige i, at man ønsker at komme bort fra den, men man skylder i det Øjeblik, man forhandler denne Sag, at yde Auditorkorpset den Retfærdighed, at de — og jeg har betydelig Erfaring paa dette Omraade — gennemgaaende nok saa godt have varetaget deres Forsvarerrolle som deres Angriberrolle.

Der er her en Ting, man er højst tilbøjelig til at glemme. Mange Forseelser, saavel militære som civile, begaas i Drukkenskab eller i hvert Fald under større eller mindre Paavirkning af Spiritus. Dette er i civile Straffesager et undskyldende Moment, en formildende Omstændighed, men det er modsat i militære Sager. Der maa Manden, naar han er ædru, staa til Ansvar for, hvad han i mindre ædru Tilstand har bedrevet. Derved sker det ofte, at Folk ikke kunne forstaa de strænge Straffe, som militære Personer idømmes for Forseelser, de have begaaet under større eller mindre Paavirkning af Spiritus. Efter min Formening vilde det være heldigt, om Drukkenskab ikke i den Grad betragtedes som en formildende Omstændighed i den civile Retspraksis, for det er jo en Kendsgerning, at adskillige Forseelser, for ikke at tale om større Forbrydelser, begaas ikke i tilfældig Drukkenskab, men at vedkommende forinden tager sig en Stimulans i Alkohol for at faa det fornødne Mod til at gaa løs paa Forbrydelsen. At vedkommende saa efter bevidst at have søgt at gøre sig — hvad skal jeg kalde det — umyndig, for at formilde sin eventuelle Straf, ikke desto mindre skal have det godskrevet som en formildende Omstændighed, forekommer mig meget urigtigt.

§ 2 giver altsaa tiltalte en Ret til indenfor visse Begrænsninger at antage eller forlange beskikket en Forsvarer. Det er naturligt, naar denne skal beskikkes af Amtet, at det saa bliver en af dem, der ere kaldede til at behandle beneficerede Sager. Men det forekommer mig ikke rigtigt, naar tiltalte selv vil antage en Forsvarer, at det saa netop skal være en af disse. Jeg kan ikke indse, hvorfor det saa ikke kan være en hvilken som helst civil Sagfører, som han ved denne Lejlighed havde Lyst til at bruge. Jeg vil samtidig gøre opmærksom paa, at ved de rent militære Forseelser vil det efter min Formening som oftest være alt andet end en Fordel for Manden at antage en saadan Sagfører, som paa Grund af Ukendskab til de rent militære Forhold ikke kan være til synderlig Nytte, men derimod

let kan skade vedkommende Sag, fordi han ikke forstaaer at behandle den paa rette Maade.

Paa de rent militære Forseelsers Omraade faar man, efter min Opfattelse, kun den rette Forsvarer blandt de militære Befalingsmænd. Imidlertid er der jo ogsaa aabnet Adgang til at vælge en saadan. Men der staaer jeg nu ved det Punkt, hvor Striden stod i Udvalget i 1894, nemlig ved Spørgsmaalet om, hvorvidt en saadan militær Forsvarer skal være frivillig eller kommanderet. Jeg holdt paa det sidste og maa fremdeles gøre det. Naar man vil henskyde sig under, at det ikke er ret vel muligt, maa jeg henvise til en anden Paragraf, § 4 — den kommer jeg senere til —, hvor det under visse Forhold er paabudt, at der skal kommanderes en Officer eller ligestillet til at føre det fornødne Forsvar. Men naar man kan gøre det i Felten eller paa Krigsskibe paa Togt, kan man naturligvis ogsaa gøre det ved andre Lejligheder, ligesom man ogsaa kan gøre det, fordi der er andre Steder, hvor man gaar den Vej.

Paa dette Hovedpunkt ønsker jeg derfor fremdeles, at den militære Forsvarer bliver kommanderet til dette Hverv og ikke frivillig kan paatage sig denne Rolle. Jeg skal her nævne et Eksempel for at forklare mit Standpunkt. Jeg er en af de maaske faa, der have prøvet den Fornøjelse for en Gangs Skyld selv at optræde i Rollen som frivillig antagen Forsvarer. Det er ikke absolut morsomt at tilbyde sin Tjeneste dertil. Jeg havde en Gang som Kaptajn en Underkorporal, en udmærket Mand, der gjorde Tjeneste ved en anden Afdeling. Ved den Lejlighed fik han Rust i sit Gevær, og den Bataillonschef, han gjorde Tjeneste under, idømte ham 3 Dages mørk Arrest — det var den normale Straf for ikke at passe sit Gevær godt, saa der kom Rust i det. Der var imidlertid saadanne Momenter til Stede, at det blev ganske uretfærdigt, at han fik denne Straf, idet han paa Grund af Tordenvejr, og fordi han stod paa Post eller gik som Gefrejter, havde været ganske ude af Stand til at trække sit Gevær igennem. Efter at være bleven idømt denne Straf arbitrært kom han til mig og var meget ulykkelig derved; da der aldrig havde været en Plet paa hans Straffeliste, og sagde til mig, som var hans nærmeste foresatte, som det hedder i Kompagnisproget, om jeg ikke kunde hjælpe ham. Der viste sig naturligvis intet andet at gøre end at raade ham til at nægte at tage imod Straffen